

Medlemmer paa en Tid, da Repræsentationerne muligens ikke ere samlede, er der slet ingen Formand tilstede.

Jeg skal iøvrigt her, hvor jeg staar ved Begrebet om en foreløbig Valglov, ganske i Almindelighed gjøre den Betragtning gjældende, at man maa ansee det foreliggende Udkast som et Grundlag for en videre Udvikling. Ved denne Udvikling maa det være Pligt for Regjeringen, og selvfølgelig ogsaa for Rigsraadet, Repræsentationen, at samvirke, og man har derfor paa den ene Side med Betryggelse af en tilstrækkelig Pluralitet, navnlig for at ikke den ene Nationalitet skulde overvinde den anden, og paa den anden Side ved lette Former gjort denne Forandring, denne Udvikling mulig. Enhver, der opmærksomt har fulgt vort politiske Liv, maa have følt den store Mangel paa en fælles Repræsentation; for at kunne gaae frem, maatte man have den, og just fordi man skulde have den, og Forholdene nu engang vare saadanne, som de jo ogsaa af Rigsdagen ere indrommede at være, just derfor var det, at Hs. Maj. Kongen vilde og maatte med sit Ministeriums Raad give Forfatningsloven. Men just derfor kan den ikke heller siges at være mere end et Hovedgrundlag for den fremtidige Udvikling.

Jeg kommer nu til de directe Valg af 30 Medlemmer, hvilke Valg ere bundne til den Betingelse, at vedkommende Valgere enten udrede i Skat og andre Afgifter 200 Rdl. eller have 1200 Rdl. aarlig Indtægt, medens Valgbarheden er fri. Det er mig magtpaaliggende rigtigt at oplyse den factiske Betydning af denne Betingelse, saaledes at man seer, hvorledes den vil virke, hvilke Personer eller hvilke Classer der herefter blive deelagtige i disse Valg, og i hvilket Forhold de blive det. Man har her kun statistiske Oplysninger, Oplysningerne om de Valgbare for Landstinget for Valgaaret 1852—1853. Disse Oplysninger kan man imidlertid lægge til Grund, og derefter kan man ogsaa bedømme Forholdet med Sikkerhed, skjøndt man naturligtvis ved de dertil støttede Beregninger ikke kan opnaae nogen mathematisk Nøjagtighed; det bliver en Calcule, men det kan blive en saa godt som

sikker Calcule. Naar man da nu tager disse Valgbare for sig og spørger, hvormange der af dem høre til Embedsclassen, da ser det rigtigt, naar man holder sig til de Valgbare for 1852—53, at de udgjøre lidt over $\frac{1}{3}$ Deel eller 36 p. Ct.; men det maa herved bemærkes, at disse's Antal vil kun i ringe Grad øges derved, at Aldersterminen i Udkastet begynder med det 25de Aar, idet meget saa Embedsmænd fra 25 til 40 Aar kunne antages at have naaet en Indtægt af 1200 Rdl. aarligen. Navnlig er det vist, at de mange smaa Præsteskald naaer ikke 1200 Rdl. i reen Indtægt, saa at Reglen altsaa bliver, at yngre Præster ikke blive valgbare. Man vil regne høit ved at antage en Tilgang for Embedsmændene af 10 pCt. Derimod er naturligtvis, naar en yngre Mand besidder en Landejendom, hvoraf han svarer det nævnte Skattebeløb, han jo valgbar, naar han er 25 Aar; her er da slet ikke Tale om det Forholdstal, jeg nys nævnte med Hensyn til Embedsclassen. Efter de statistiske Oplysninger vil Tilvæxten derimod blive frapperende stor med Hensyn til Landejendomme. Det viser sig nemlig med Hensyn til de Eiendomme, der have over 12 Tdr. Hartkorn (om hvilke man som Regel kan antage, at de svare 200 Rdl., naar man medtager Communeafgifter, Verdien af Arbejdspræstationer o. s. v.), at disse Eiendommers Antal i 1852—1853 udgjorde over 1800, medens der kun var 10—1100 Valgbare af denne Klasse Eiendomsbesiddere, altsaa en Forskjel af cirka 80 pCt. Nu maa vel fraregnes endeel for de flere Eiendomme, som bestodes af Een, og end flere for de Eiendomme, som bestodes af Enke, Umyndige og Mindreaarige; men det er dog ganske vist, at der for de Landejendomsbesidderes Vedkommende, som høre til denne Valgklasse, vil udkomme en meget stor og ganske anden Tilvæxt ved Aldersterminens Udbidelse end for Embedsclassens Vedkommende, hvorved det ei heller tør tabes af Sigte, at der lever forholdsvis flere i Alderen fra 25 til 40 end i Alderen fra 40 til 70 Aar.

Naar da de større Eiendomsbesiddere, lige ned til Besiddere af en Eiendom paa 20 Tdr. Hartkorn — blandt hvilke dog mange ei kunne komme ind under det Begreb, som man